

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛІ УПЦ КП ФІЛАРЕТ № 2 (138) 2015

СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ВЗЯВ УЧАСТЬ У МАРШІ ГІДНОСТІ ТА ПОМОЛИВСЯ ЗА СПОКІЙ ДУШ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

22 лютого 2015 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет взяв участь у багатотисячній ході «Марш Гідності» через урядовий квартал Києва. Святійшого Владика супроводжував Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній.

Очолив громадянську ходу Президент України Петро Порошенко, лідери країн Європи, високі іноземні гості, що прибули в Україну для участі у заходах з нагоди річниці Революції Гідності. Разом з Главою держави та Головою Верховної Ради Володимиром Гройсманом, Прем'єр-міністром України Арсенієм Яценюком на чолі колони пройшли президенти Литви Даля Грібаускайте, Польщі – Броніслав Коморовський, Федеративної Республіки Німеччина – Йоахим Гаук, Молдови - Ніколас Тімофті, Грузії – Георгій Маргвелашвілі, Словацької Республіки – Андрей Кіска, Президент Європейської Ради Дональд Туск. У ході також взяли участь члени Всеукраїнської ради Церков та релігійних організацій України.

Учасники ходи пройшли вулицями Інститутська, Шовковична, Грушевського, Європейською площею – місцями, де рік тому українці виборювали свою свободу під час Революції Гідності. Учасники колони тримали великий жовто-блакитний стяг.

Завершилась хода Літєю за спокій душ загиблих героїв Небесної сотні, яку відслужив Святійший Патріарх Філарет у співслужінні митрополита Переяслав-Хмельницького і Білоцерківського Епіфанія. Прикрасив заупокійну молитву спів хору студентів Київської православної богословської академії під керівництвом диякона Юрія Мигала. За богослужінням також молилися єпископ Української автокефальної православної церкви Володимир (Черпак) та єпископ Української греко-католицької церкви Борис (Гудзяк).

Після молитви Святійший Патріарх Філарет разом з Президентом України, Прем'єр-міністром України, головою Верховної Ради, духовенством та високими іноземними гостями під стелою Незалежності встановили лампадки із запаленими свічками.

СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ВІДСЛУЖИВ ПАНАХИДУ ЗА ГЕРОЯМИ НЕБЕСНОЇ СОТНІ У МИХАЙЛІВСЬКОМУ ЗОЛОТОВЕРХОМУ МОНАСТІРІ

У Михайлівському Золотоверхому соборі Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відслужив панахиду за спокій душ розстріляних мирних учасників Революції Гідності. Перед заупокійним богослужінням Предстоятель Київського Патріархату звернувся з проповіддю до присутніх. Святійший Владика розповів про жертвний подвиг новітніх героїв та закликав присутніх молитися за спокій їхніх душ.

Його Святості співслужили: Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній; секретар Священного Синоду, архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій; єпископ Васильківський Лаврентій, вікарій Київської єпархії; єпископ Вишгородський Агапіт, вікарій Київської єпархії, намісник Михайлівського Золотоверхого монастиря, братія Михайлівської обителі, духовенство міста Києва.

Саме Михайлівська Золотоверха обитель стала прихистком для побитих мирних протестувальників 30 листопада 2013 року і у скрутні дні лютого 2014 року. У храмах монастиря було організовано місце перепочинку, склади та навіть операційні для потреб поранених, тіла загиблих майданівців після розстрілів привезли саме до Михайлівського монастиря.

За богослужінням молився голова Шевченківської районної у місті Києві державної адміністрації Олег Гаряга.

Після панахиди Предстоятель разом з єпископатом запалили поминальні лампадки біля пам'ятного стенду із фотоафіями героїв Небесної сотні, розміщеного у Варваринському приділі Михайлівського собору.

Святійший Патріарх Філарет поспілкувався із журналістами. «Немає більшої любові, як хто душу свою покладе за ближніх своїх. І ось вони - Небесна сотня першими поклали душі свої за своїх ближніх, за нашу Батьківщину, а це значить і за всіх нас» - зазначив Предстоятель Київського Патріархату.

ЗУСТРІЧ З ДЕЛЕГАЦІЄЮ УПЦ В США (КОНСТАНТИНОПОЛЬСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ)

20 лютого 2015 р. з ініціативи Першоієрарха УПЦ в США (Константинопольського Патріархату) Митрополита Антонія (Щерби) відбулася зустріч делегації цієї Церкви з Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом. З боку Київського Патріархату в спілкуванні взяли участь Патріарший намісник митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, секретар Священного Синоду архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій та керуючий справами Київської Патріархії єпископ Вишгородський Агапіт. Митрополита Антонія супроводжували єпископ Даниїл (Зилінський), священники і миряни – всього п'ять осіб.

Під час спілкування Патріарх та ієрархи Київського Патріархату докладно ознайомили гостей з подіями Революції Гідності, розповіли про російську окупацію Криму та кремлівську агресію на Сході України, про допомогу, яку захисникам Батьківщини та постраждалим мешканцям Донбасу надає Церква. Також сторони обмінялися думками щодо сучасного стану Православної Церкви в Україні, перспектив подолання існуючого розділення, утворення єдиної Помісної Православ-

ної Української Церкви, виходу зі штучно створеної Москвою зовнішньої церковної ізоляції.

Спілкування продовжилося за вечерею. Від імені УПЦ в США Митрополит Антоній (Щерба) передав для потреб допомоги захисникам України 10 тисяч доларів США. Патріарх Філарет подякував за надану допомогу. Було домовлено про розширення співпраці з надання гуманітарної допомоги для України.

На завершення американська делегація відвідала домовий храм Патріархії на честь святого праведного Філарета Милостивого, ушанувавши святині, які зберігаються в ньому. В пам'ять про зустріч відбувся обмін подарунками.

У ПРАВОСЛАВНИХ І ГРЕКО-КАТОЛИКІВ 23 ЛЮТОГО РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ВЕЛИКИЙ ПІСТ

У Православних та Греко-Католицькій Церквах Великодній піст — час духовної підготовки віруючих до свята Великодня — цьогоріч розпочинається у понеділок, 23 лютого.

Уже перші християни у день єврейської Пасхи розпочали практику поминання мук та смерті Ісуса Христа. Для того, щоб належно провести цей день, вони вирішили проводити його у пості. У первісній Церкві цей 1-3-денний піст вважався не передпасхальним постом, а самою Пасхою.

У II та III століттях Церква починає звертати велику увагу не лише на сумну подію Христових мук та смерті, але й також на радісний факт Воскресіння Христа. Так виникла практика хресної та воскресної Пасхи. Протириччя, які виникли згодом, усунув 325 року Нікейський Собор.

У III ст., як зазначає у книзі «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, передпасхальний піст у деяких Церквах триває уже впродовж тижня: на сьогодні — це Страсний тиждень. Перші свідчення про 40-денний передпасхальний піст походять з IV ст.

Розбіжність у визначенні дати Пасхи між Сходом і Заходом виникла після введення у XVI ст. григоріанського (нового) стилю, коли на Заході почали використовувати нову формулу вирахування Пасхи, пов'язану з впровадженням календарем. У східній церковній традиції продовжує зберігатися юліанський (старий) стиль, а тому дата Пасхи вираховується від рівнодення за старим стилем, в той час як у західній традиції дата Пасхи вираховується від рівнодення за новим стилем. Іноді випадають роки, коли християни різних Церков святкують Великдень одночасно.

Хоча говоримо про 40-денний Великодній піст, та у Східній Церкві він фактично триває 36 з половиною днів — сім тижнів без субот та неділь, а також Велика субота безпосередньо перед Пасхою та половина ночі перед Пасхою.

Західна Церква має 6-тижневий Великодній піст, оскільки суботи також вважає пісними днями. Щоб піст мав сорок днів, то до 36 днів основного посту Західна Церква у VII ст. додала ще чотири дні на початку посту, тому й починається піст у т. зв.

Попільну середу. За традицією, що склалася ще в Латинській Церкві у VIII столітті, цей день одержав назву Попільна серeda через стародавній обряд поспання голови попелом на знак покаяння. Попіл одержують, спалюючи пальмові галузки, що залишилися з торішнього свята Входу Господнього в Єрусалим. Потім його освячують, і священник посипає ним у формі хреста голови парафіан.

Дотримуватися строгого посту Католицька Церква вимагає лише в Попільну середу, Страсну п'ятницю та Велику суботу. В інші дні у піст забороняється їсти м'ясо, але дозволені молочні продукти, яйця. Так зване «злагіднення» постів у Католицькій Церкві відбулося після Другого Ватиканського Собору (1962-65 рр.), адже піст для християни — це насамперед час віднови духу у молитві та вправлення у християнських чеснотах. У Православних вимоги до посту є більш строгими.

У період Великого посту не влаштовуються весілля та інші гучні урочистості.

Піст для християн повинен стати часом подвигу душі та тіла, належної підготовки до Великодня зокрема. Час посту відображається і в практиці церковної молитви. Питома Літургія Великого посту у Східній Церкві — Літургія напередосвячених дарів — є поєднанням вечірньої зі Святим Причастям, не містить молитов освячення. Звична Літургія відправляється у час Великого Посту лише в суботу та неділю. В усіх богослужіннях під час Великого посту від понеділка до п'ятниці Східна Церква має практику доземних поклонів.

Увесь зміст і ціль Великого Посту чітко висловлює молитва св. Єфрема Сирійського, яку повторюють у Східній Церкві на кожному великопосному богослужінні: «Господи і Владико життя мого, віджени від мене дух лінивства, недбалості, властолюбства та пустослів'я. Даруй мені, недостойному рабові Твоєму, дух чистоти, покори, терпеливості та любові. О, Господи Царю, дозволю мені бачити мої провини та не осуджувати брата мого, бо Ти є благословенний на віки вічні. Амінь».

В Україні – війна. Треба захищати свою країну від ворога, якого колись, а деякі, і зараз вважають «своїм». Чому? Хіба не вчили нас, що ми «із одної колыбели»?

Мы – братья?» виявилось – що ні. Історія – це пам'ять предків. Історія України спотворювалась віками, починаючи з Петра I і по сьогоднішній день путінською Росією. Русь... Русь... То тут, то там, на стінах будинків, на парканах з'являються такі написи. Хтось уперто продовжує запевняти нас в тому, що завжди була тільки Русь – а Україна? – це щось незрозуміле. Так вчили батьків і дідів в СРСР, так вони навчили своїх дітей та онуків. Нарешті, настав час сказати правду, щодо справжньої історії України. З цією метою **г.о. «Золота паланка» пропонує:**

- 1) *в інформаційному просторі – телебачення, радіо, ЗМІ – проводити зустрічі-диспути з істориками, вченими, письменниками просто не байдужими громадянами, друкувати в газетах матеріали присвячені історії України;*
- 2) *Театрах, кінотеатрах – п'єси та фільми – на героїчнута патріотичну тематику;*
- 3) *В транспорті маршрутках – хоча би раз на тиждень звучали патріотичні пісні, ці та багато інших заходів, щодо виховання патріотизму. Бо надійний тил – запорука перемоги на фронті.*

Людмила Гребенюк (м. Січеслав)

ЄС У ШОЦІ: ЛАВРОВ ЗАЯВИВ, ЩО ПРАВОСЄКИ В УКРАЇНІ ПОЧАЛИ ... ГОНІННЯ ХРИСТІЯН

Глава Міністерства закордонних справ Російської Федерації Сергій Лавров заявив, що християни піддаються гонінням в Україні. Про це глава зовнішньополітичного відомства Росії заявив на заході високого рівня з проблематики захисту християн в Женеві, чим викликав приголомшення серед слухачів, повідомляють Патріоти України з посиланням на іно-ЗМІ. "Християни піддаються гонінням не тільки на Близькому Сході. В Україні, де слідом за антиконституційним переворотом була розв'язана братовбивча війна, націонал-радикали

взяли курс на нагнітання міжрелігійної ворожнечі. Знищуються православні храми і монастирі, священники і віруючі піддаються залякуванням і знущанням. Тільки на південному сході України десять храмів повністю зруйновані, ще сімдесяті семи завдано серйозної шкоди Три православних священника вбиті. Багато священнослужителів втекли до Росії, рятуючись від погроз з боку екстремістів", – розповів Лавров європейцям За словами міністра, в західних країнах набирає силу агресивний секуляризм. "Не можу не згадати про проблеми, які долають християни в ряді західних держав, де вважають неадекватним позначати приналежність до християнської релігії і навіть соромляться християнських цінностей, що становлять основу європейської цивілізації", – сказав Лавров. Глава МЗС РФ закликав міжнародні організації, у тому числі ООН, ЮНЕСКО, Раду Європи, звернути увагу на проблему утисків християн. "Вітаємо діяльність ОБСЄ, де вже відбулися конференції з протидії проблемам ісламофобії та антисемітизму і готується ще одна – з християнофобії Закликаємо підвищити увагу до цих питань з боку ООН, ЮНЕСКО, Ради Європи, у тому числі в рамках Діалогу цивілізацій", – заявив Лавров, Відзначимо, що в своєму спічі глава зовнішньополітичного відомства Росії чомусь змовчав про те, що десятки релігійних споруд були зруйновані на Донбасі саме через розв'язаний і всебічно підтримуваний російською владою збройний конфлікт на сході України. Варто нагадати, що і виступ Лаврова на Міжнародній конференції з безпеки в Мюнхені 7 лютого ознаменувалося скандалом: делегати з низки західних країн відреагували на його промову гучними насмішками і вигуками.

Джерело: <http://patrioty.org.ua/yes-u-shotsi-lavrov-zayaviv-shho-pravosyeki-v-ukrayini-pochali-goninnya-hristiyan/>

І ми, українці, щоб бути нам свідомими, повинні знати і те, як від початку і до нашого часу провадиться будівля нашої національної Церкви.

Слово Подвижника до нащадків...

"В земній життєвій боротьбі не той народ перемагає, який володіє великими земними скарбами, а той, який набув собі найбільше духовний капітал."

"Єдиний спосіб відновити в нашій народі сину до свого рідного вільного життя, любов до своєї отчизни і України – це згадати, знати своїх предків, увійти з ними в духовне єднання, раз-назавжди твердо і ясно зрозуміти "чіїми діти..." "Кожний народ повинен перш за все добре попрацювати над самим собою, дослідити самого себе, зрозуміти і виявити всі свої здібності, всі таланти, які дав Бог народові, та показати іншим народам, що він собою являє і чого він вартий; повинен вирости як повноцінна національна одиниця і показати своє християнське лице утворити свою рідну Церкву..."

"Наша байдужість до церковної праці, як і до всякої праці на користь нашого народу, це є сумний наслідок вікового нашого поневолення, вікового рабства..."

"Будемо ж щиро й енергійно проводити це велике діло, гуртувати наш народ, підносити його свідомість, освіту його, національну єдність; будемо творити тут на новому світі нову Україну, – нехай усміхнеться Мати старого світу, заплакана мати..."

"Треба лише починати боротьбу з себе, перетворювати, переборювати себе..."

Дорогі УКРАЇНЦІ. (Чи ти що тільки думають що вони ще українці) Тут не потрібно довго ГОЛОВИ свої морочити. Прочитайте слова і думки Митрополита Василя Липківського. Для вас є такі запитання. Чи ви хочете мати СВОЮ Українську Церкву і чи ви хочете бути Господарем у СВОЇ хаті?

Цікаво ... всі (Українці) до когось мають перше бігти! Одні топчуться до Москви, інші до Риму, а треті протирають стежку до Вселенських Греків! Видно що самі себе не вміють цінити і любити, жалоби свої по чужих конфесіях розносять. ЖДУ того часу коли всі ДОТОПЧУТЬСЯ так що начнуть працювати на свій народ і на свою церкву / яка вже їснує і очікує допомоги свого заблудного народу. Може ця війна навчить вас (цих провідників з своїми отарами) дбати за майбутнє ...

Хай чужі політики/церковні провідники не втягують вас у союзні справи які в кінці будуть тільки на чужу користь. Наша історія нам вже не раз показала як ми маємо поводитися.

Як ця війна не затопче Україну ... то церква в Україні буде нас спасати ... (нас) це Канадське село 7,000 прихильників ... що ви із себе уявляєте? Думаєте пан-Православ'я вас може спасти? ... а Вселенський цю мету ніколи не покине ... Бути із ним є знищення української церкви в діаспорі. За вас мені соромно.

І скоро, всім до правдивої сповіді. Читайте. Слава Україні!

Віктор Лагода (Канада)

ПАМ'ЯТІ МИТРОПОЛИТА ВАСИЛЯ ЛИПКІВСЬКОГО

Вклоняюся ТВОЇЙ ВЕЛИКІЙ ТІНІ, Подвижнику, для нас вона свята. Служив ти правді Господа Христа і многострадній матері Вкраїні. Служив їй вірно, серце і уста Сповняв лиш ними в щиросердїм чині. В тім подвигу, що ти його почав. Що церкву рідну з небуття підняв. У цім служінні, як апостол, сміло Благовістив ти, закликав, будив, і всіх відважних та собою вів На боротьбу за благочесне діло. Й цвіло воно за тих буремних днів, В серцях твоїх подвижників горіло. Та враг, що волю нашу розстріляв. Те діло кров'ю страдників залляв... І ти загинув за любов до Бога Й свого народу в чорнім царстві тім. Не знаєм навіть де, в краю яким. Твоя скінчилась страдницька дорога. Та рідна церква з іменем твоїм Живе в серцях, як Духа перемога. Бо кат (не знав він істини доріг) Тебе убив, але не переміг.

Прот. Д. Бурко

Великомученик України

Василь Липківський народився у с.Попудні на Уманщині 20 березня 1864 р. у родині священника, а його прадід походив з Галичини. В 1873-1881 рр. навчався в Уманській духовній школі, Київській! духовній семінарії та академії, отримав вчений ступінь «кандидата богослов'я». 2 листопада 1871р. висвячений на священника. З 1892р. - настоятель Липовецького Собору й інспектор місцевих церковних шкіл, з 1903р. - директор Київської церковно-вчи-

м. КИЇВ, Миколаївський Собор в якому майбутній Митрополит В. Липківський вперше в Україні відправив літургію українською мовою.

тельської школи. У 1909р. звільнений за "українофільство" і призначений священником Свято-Покровської церкви в Києві. Годі ж стає відомим поборником ідей національного відродження Церкви. В 1917р. засновує "Братство Воскресіння", яке невдовзі стає Всеукраїнською Православною Церковною Радою. 22 травня 1919р. в Миколаївському Соборі в Києві Василь Липківський вперше відправляє Службу Божу українською мовою. 12 липня 1919р. Липківський стає настоятелем Софійського Собору, активно сприяє створенню українських парафій, перекладам українською Служб Божих, організації керівництва Українською Церквою.

Продовження на 6 стор.

Початок на 5 стор.

В жовтні 1921р. соборною висвятою учасників Першого Всеукраїнського Православного Церковного Собору. В.Липківський рукоположений в єпископський сан і обраний першим митрополитом Київським і всієї України УАПЦ. Протягом 1921-24 рр. митрополит відвідує близько 500 парафій з благовістями вільної української церкви. У 1927р. на II ВІІІ Собору під тиском влади звільнений від "митрополичих обов'язків". 27 листопада 1937р. за актом постанови трійки ПКВС розстріляний. Місце поховання невідоме і по сьогодні.

Будівничий Церкви

Василь Липківський - найвеличніша постать серед подвижників церковно-визвольного руху 20- 30-их рр., великий патріот і Митрополіт України в найтяжчий час її історії.

Саме УАПЦ, яку очолив митрополит Василь Липківський - богослов, невтомний організатор, талановитий проповідник, самовідданий поборник прав українського народу, стояла біля джерел становлення вільної української особистості та національної свідомості. Митрополит Липківський ще на початку ХХ століття був переконаний, що рушійною силою визволення українського народу може бути лише своя рідна

церква, яку обов'язково треба засновувати «щоб нею піднести наш народ, зібрати й збільшити його духовний капітал, піднести церковним вжитком його рідну мову, незалежністю-автокефальністю церкви викликати в народі прагнення до своєї волі, незалежності, всенародною соборноправністю - звичку до керівництва народнього, до єдності, організованості.»

Митрополит вважав, що Церква може здійснювати ідеал християнізації життя народу тільки на ґрунті національному; усвідомлював, що Церква Христова, єднаючи віруючих у християнську громаду, єднає і виховує їх національно. В його діяльності ідея служіння Богові тісно поєднувалась з ідеєю служіння українському народові, що в свою чергу виявлялось у відстоюванні прав і свобод українського народу, який «як і всякий другий має право на всю повноту виявлення свого рідного життя як в церкві, так і в державі, так і в науці, і «мистецтві та інших галузях життя...»

Провідник Слова

Сповнений любов'ю й самопосвятою до свого народу і української Церкви, до того ж обдарований незвичайною мужністю, митрополит віддав себе повністю на службу народові й Церкві, незважаючи на всі погрози й переслідування

з боку ворожій безбожницькій владі.

За допомогою переконливою слова живої, дійсної, з новою силою відновленої публічної проповіді визволення кількості поневоленого духу української нації він доносив до українського народу Слово благодаті Божої, спекулятивно привласненої чужими земними владиками.

Його проповіді справді глибоко діяли на слухачів через "Слово Христове до українського народу". Християнська наука перетворювалась у глибокій релігійній свідомості митрополита у власне живе переконання, ставала «словом» його розуму і серця й викликала великі зрушення в національно-культурній та релігійній свідомості українського народу. Питання і проблеми, що порушуються в цих проповідях, стосуються не лише релігійної проблематики, а практично всіх аспектів людського буття. Тут і глибокі історичні екскурси, і визначення ролі інтелігенції, і філософські міркування про природу людини, формування й розвиток її свідомості, світогляду, про взаємовідношення віри й розуму, християнської науки й науки світської.

Усе його життя - це благовісницька діяльність, заснована на науці Ісуса Христа і спрямована на звільнення людини від усього застарілого, звичного в її мисленні, поведінці й діяннях.

ГЛАВА УГКЦ: «ЖЕРТВА ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ Є ПАСХАЛЬНОЮ ЖЕРТВОЮ»

У розстрілах на Майдані християни повинні побачити пасхальну жертву Небесної сотні. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму відеоблозі до Дня Героїв Небесної сотні, який, згідно з Указом Президента «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної сотні», відзначають щороку 20 лютого.

Предстоятель УГКЦ відзначив, що, переживаючи першу річницю перемоги Революції гідності, різні люди бачать у цій річниці різний зміст, тому, можливо, цей день будуть і по-різному називати. «Хтось згадуватиме жертв Майдану, хтось говоритиме про розстріл Майдану... А ми, християни, розуміємо тут щось набагато глибше. Ми говоримо про пасхальну

жертву Небесної сотні», – зауважив Блаженніший Святослав.

Глава Церкви зазначив: аби збагнути, що розуміє християнське серце, коли говорить про пасхальну жертву, варто поглянути на пасхальну жертву нашого Спасителя Ісуса Христа. «Що бачили й розуміли свідки цієї події? Хтось бачив екзекуцію злочинця, якого було засуджено тогочасною римською владою з подачі синедриону. Хтось бачив трагедію смерті праведника. Але насправді це була пасхальна жертва. Син Божий приніс себе в жертву за спасіння світу. У цій жертві все людство отримало вічне життя. Смерть Спасителя на хресті стала початком воскресіння, перемоги життя над смертю, мандрівкою людства від темряви до світла і від землі до небес», – вважає Предстоятель Церкви.

«Тож ми, християни, – продовжив він, – коли говоримо про річницю пасхальної жертви Небесної сотні, бачимо тут добровільну жертву віддання власного життя за краще майбутнє рідного народу. Тому ця жертва стала початком переміни. І ми сьогодні справді з перспективи року бачимо, як Україна почала змінюватися. У болях народжується нове суспільство, нова держава. Усвідомлюється вартість бути вільною людиною».

Див. також: «Реквієм Небесній сотні»

«Ця свята кров Героїв Небесної сотні окропила волю України. Вона є нашим скарбом. Є моментом звільнення. Моментом переходу від рабства до свободи. Тому ця жертва є початком життя. Смерть, яка є животворящою», – наголосив Глава УГКЦ.

Ісус Христос каже: якщо зернятко не вмере, то не принесе плоду, а якщо вмере, тоді постане нове життя. «Ми, християни, сьогодні згадуємо річницю пасхальної жертви, яка дає і дасть плоди, котрі вповні ми зможемо оцінити лише з перспективи часу. Історія нової України щораз глибше розкриватиме зміст пасхальної жертви Революції гідності», – вважає Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

ЦЬОГОРІЧНУ НАГОРОДУ «СВІТЛО СПРАВЕДЛИВОСТІ» ОТРИМАЄ НАДІЯ САВЧЕНКО

Члени комітету премії «Світло Справедливості» прийняли рішення про нагородження української льотчиці Надію Савченко однойменною премією. Про це повідомив президент Українського католицького університету єпископ Борис Гудзяк під час прес-конференції в Українському кризовому медіацентрі, що відбулася 26 лютого.

Нагорода заснована канадійкою українського походження Анастасією Шкільник, на честь її батька д-ра Михайла Шкільника, видатного юриста, громадського і політичного діяча часів визвольного руху в Україні 1917-1920 років та вручається «за моральне і духовне лідерство в Україні». Попередніми лауреатами премії були Євген Сверстюк, Мустафа Джемільєв та Лариса Заливна.

«У сучасному світі, особливо в пострадянському контексті,

де пристосуванство, корупція, безпринципність є нормою, де люди дешево продають свою гідність, постава Надії Савченко, яка світиться особливою мужністю і справедливістю, кидає виклик цинізму нашої доби і закликає до автентичної солідарності і жертвності. Саме тому члени журі премії «Світло Справедливості» вирішили вручити цьогорічну премію цій мужній жінці. За умовами засновників нагороди, лауреатом може бути

особистість, яка перебуває в авангарді суспільно-політичного життя України і дає постійне свідчення безкорисливості й вірності моральним принципам, мужнього слідування своїм переконанням та жертвності в обстоюванні ідеалів демократичного суспільства. Надія Савченко беззастережно підходить під цей опис. Вона засвідчила нам усім незламність перед наругою, беззаконням і насиллям. Цією нагородою ми дякуємо їй за її свідчення і прагнемо захистити її життя», - зазначив член комітету владика Борис Гудзяк.

Цьогорічна церемонія нагородження відбудеться 22 квітня. Владика Борис висловив щире сподівання, що Надія Савченко прийматиме нагороду особисто. «Лауреатка нагороджується за уже звершене свідчення і нагороджується з палкою надією, що вона все ж таки житиме», - наголосив владика Борис.

Інформаційна довідка.

Михайло Шкільник, на честь якого заснована премія, народився в селі Сухохові на Західній Україні. Юридичну освіту здобув у Львівському та Краківському університетах. За часів Української Народної Республіки працював спочатку в Міністерстві економіки та торгівлі, а пізніше очолював Департамент консульської служби в Міністерстві закордонних справ. Після повалення УНР Михайло Шкільник повернувся до Західної України, де працював суддею у місті Перемишляні. Під час німецької окупації був призначений мером Перемишляні. На цій посаді, ризикуючи власним життям та своєю сім'єю, він врятував життя рабина Рокеаха, відомого як «Великий рабин Белза», – лідера ортодоксальних євреїв Західної України. Завдяки зусиллям Михайла Шкільника у Перемишлянах було врятовано чимало інших родин. Пізніше він із сім'єю емігрував до Канади. 1971 року в Торонто були опубліковані його мемуари «Україна в боротьбі за державність у 1917-1921 роках».

Прес-служба УКУ

ЕКЗАРХ ДОНЕЦЬКИЙ УГКЦ: «ПАПА, СХИЛИВШИ ГОЛОВУ, ЯК БАТЬКО, СКАЗАВ: «МЕНІ ТАК ЖАЛЬ ТИХ ДІТЕЙ, ЯКІ ТАМ СТРАЖДАЮТЬ»»

Папа дуже цікавився життям Церкви на Донбасі. Тому мені довелося найбільше про це йому розповідати. Святий Отець схилив голову і так, як батько, сказав: «Мені так жаль тих дітей, які там страждають».

Сказав владика Степан (Меньок), Екзарх Донецький УГКЦ, розповідаючи про візит «Ad Limina» Синоду Єпископів УГКЦ на чолі з Главою і Отцем УГКЦ Блаженнішим Святославом до Апостольської Столиці (16 - 21 лютого 2015 року).

Владика Степан також повідомив, що розповів Папі Франциску про умови служіння греко-католицьких священників на території екзархату: «Папа це все вислухав. Я наголосив йому на єдиному позитивному моменті війни на Донбасі – українці разом мобілізувалися і усвідомили, що означає єдність».

Єпископ додав, що Папа просив, щоб «ми жили в мирі з римо-католиками». «Під час наших відвідин Ватикану мене спіймали в храмі місцеві журналісти і розпитували про ситуацію в Україні. А їм відповів, що Україна подібна до людини, яку б'ють, а Європа – це ті, які проходять повз». За словами владика Степана, Глава УГКЦ Блаженніший Святослав звернувся до Святішого Отця, щоб він зробив заклик до громадськості з приводу надання гуманітарної допомоги Україні.

«Ми маємо намір в Донецьку відкрити благодійну їдальню. На це згодилася місцева влада. Також нам вдалося відкрити філію БФ «Карітас» в Запоріжжі задля допомоги людям на Донбасі», - додав наприкінці Екзарх Донецький УГКЦ.

Руслана Ткаченко, прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

«ПІСТ - ЧАС ВІДРОДЖЕННЯ ТА ЗЦІЛЕННЯ ВІРУЮЧОЇ ЛЮДИНИ, А ЧЕРЕЗ НЕЇ ВСЬОГО СУСПІЛЬСТВА..» - ГЛАВА УГКЦ

Цього року підготування до Пасхи позначене лихоліттям війни та економічної скрути. Однак, піст - ... час відродження, відновлення та зцілення віруючої людини, а через неї всього суспільства – силою і діянням Святого Духа.

Тому нехай наша витривалість у боротьбі за свободу і кращу долю рідного народу оновиться через добровільне самозречення задля оновлення приватного і суспільного життя, особисту жертву задля перемоги любові над ненавистю.

Пише у Пастирському посланні на Великий піст Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав.

Він також зазначає, що Великий піст – час духовного пробудження і очищення. На його думку, сам Господь в цей період спонукає нас до особливої уваги та роздумів над особистим життям, нашим ставленням до Бога і ближнього. Він запрошує нас перевірити, наскільки правильно ми переживаємо ті історичні обставини, в яких нам доводиться проходити цьогорічний шлях Великого посту.

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК ІЗ МАРІУПОЛЯ

Греко-Католицьку Церву в Маріуполі належно не сприймали. Ситуація тут була навіть гірша, ніж у Донецьку. У Маріуполі нас вважали або греками, або католиками, або протестантами і навіть сектантами. Коли розпочалися ці тяжкі події в Україні, УГКЦ зарекомендувала себе більше як духовна і настановча церковна інституція.

Розповів в інтерв'ю о. Ростислав Спринюк, настоятель парафії Преображення ГНІХ УГКЦ м. Маріуполь.

Говорячи про життя парафії, священник зазначив, що багато вірних мобілізувалися, не менше виїхали до Львова і Тернополя. Ті, що залишилися, приходять на богослужіння. Однак їм страшно збиратися в одному місці. На вечірні переважно не ходять, бо бояться обстрілів.

«Загалом люди зараз збідніли. Зарплати малі, є багато таких, що не працюють. Заводи стоять. Тому з людей ми нічого не беремо. Якщо людина сама жертвує, то, звичайно, її особиста справа. Але, я, як священник, відчуваю, що маю, навпаки, спинити її, щоб вона подумала найперше про свою сім'ю. Бо Церква виживе з Божою допомогою. Господь не покине своєї Церкви», - сказав душпастир.

Той, хто хоче чимось допомогти, як сказав о. Ростислав, може підтримати біженців, а їм дуже потрібні предмети гігієни, медикаменти, теплі речі. Також дуже бракує дитячих речей (підгузки, одяг).

Департамент інформації УГКЦ

«РАНІШЕ НАС СПРИЙМАЛИ ЯК СЕКТАНТІВ, А ЗАРАЗ ЯК ДУХОВНУ І НАСТАНОВЧУ ЦЕРКОВНУ ІНСТИТУЦІЮ...» -

Автор цього віршованого тексту Олександра Лозикова з Макіївки. Очевидно, що його рядки складно назвати поезією в звичному розумінні. Але в наш час людина з Донбасу щиро і відверто пише про те власне чому виникла війна на Сході України та ще у контексті релігії. Не дослухатися до цих думок було б недалекоглядно...

Кирило змовляється з Богом,
Щоб Путіна зробив святым,
Щоб він перед райським порогом
Поклявся, що в тихі світи
Негайно відправить всю нечисть,
Яка вже панує в раю,
І раю повісити на плечі,
Таку ж, як в Донбасі, війну.
Кирило стовбичить перед Богом,
Щоб дума: він блазень, чи що?
Начепив хреста замість рога,
Махає якимось смичком.
- Ти хто? - Бог у блазня питає.
Той губи копилить: - Я твій
Замісник, за друга благаю,
Він хлопець дурний, але свій...
Бог чеше потилицю, гадка
У мозку з'явилась така,
Що бреше Кирил, як собака,
Бо статура дуже гладка.
Святі на землі не жирують,
Тамгу митарям роздають,
А цей позолочений жулик,
У пеклі призначений бути.
Побачив Кирило що з Богом
Афери йому не створить,
І так дременує, що надовго
Пилука затягла блакить.
Примчався до Путіна злючий
На Бога й на себе навіть,
Та й каже: - А що як нам влучить,
Та Бога на біса змінить?
- На біса? - дивується Путін,

- Чого б на посаді святій
Мені років з п'ять не побути,
В чужім розібратись смітті?
- А й справді! - мурмоче Кирило,
Мурмоче, бо думка ятрить:
«А що як у нього несила
Цього павука прикормить?
Затягне в павучі тенета
Усі християнські церкви,
Застогне не тільки планета,
А й все, що тривало віки.
Та Путіна вже підхопило,
Понесло в блаженні думки.
Йому осточортів Кирило,
Хапуга, як всі бандюки.

Пишається Путін собою,
Міркує про райську ясу:
- У мене є атомна зброя,
Я щент отой рай рознесу.
Кирило, хоч святій, та впертий,
У бік розбишаку штовха:
- Цілуй мою руку, бешкетник,
Бо свята у мене рука.
Для Путіна святе - це свято,
Де можна хильнути винця,
А потім схопити за патли
Дівчину, вродливу з лица.
Кирилові дивиться в очі
І в усмішці кривить уста:
- А йшов би ти... (вибачте) отче,
(Я зняв матірщину з листа).
Отак посварилось завзяте
Москви керівництво святе.
Тож Путін пішов царювати,
Кирило - в своє вар'єте.
Кирило, звичайно, молитись
За свого друзяку не став,
На яхту пішов відпочити,
Та пляшку, щоб душу помити,
Христової крові придбав.

А Путін, розлючений дуже,
До замку свого почвалав.
Дзвонить Януковичу: - Друже,
Я пляшку горілки придбав.
Заходь, поміркуємо разом,
Чи вдасться нам рай прихопить,
Затьмарити нафтою з газом
Його неосяжну блакить?
Прийшов Янукович, той самий,
Бандит, що жінок роздягав,
Вклоняється, пиха миршавий,
Покликав - не ловити ж гав.
До бога не мав він пошани,
Шану до диявола мав.
Від Путіна, як-от омани,
Тупої поради чекав.

Бо сам він, така його вдача,
З дитинства розумним не був,
Він сенсу в освіті не бачив,
Весь світ був у нього в боргу.
А Путін з горілкою чарку
Підносить до рота: - Пора!
Потай на вустах його парких
Диявольська усмішка гра.
Хильнув Янукович, підскачів
Від щастя, бо гадка була
Що Путін негайно замочить

Всіх «укрів» заради «аббла».

Тим часом у Бога в віталні,
Чекали архангели вдалі
Від Бога кебетливих слів.
Бог кличе Ісуса, до сина
Звертається: - Хто він такий,
Той святій російський месія,
Що цькує моє «Не убий»?
Потім, почесавши за вухом,
Бог далі розмову веде:
- То що ж ото там за тварюка,
З ким зараз Гундяїв гунде?
Який було сенс розпинати,
Мій сину, тебе на хресті,
Коли оті святі пихаті
У мене сидять на хвості?
Архангели, звісно, ні яму
Не мають, ні власних думок,
Усіх їх в раю замість краму
Тримає розсудливий Бог.
В поклоні Ісус перед батьком
Схилився, розціпив уста:
- То ж може вам знову, мій тато,
Прибити мене до хреста?
Архангели наче оглухли,
Затялися в темні кути,
Бажання було - дременути,
Від бога подалі втекти.
Святі бідолахи, не знали
Що Богу на думку спаде,
Поки що не їх розпинали,
А далі... що далі буде?..

Тим часом із пляшкою віскі
Кирило прийшов до Кремля,
З натяком, що рай їм до бісу,
Хай раєм їм буде Земля.
Якщо прихопити Європу,
Америку, згодом - Китай,
Як буде удачним цей попит,
Тоді посягнемо на рай.
У всіх від такої уяви
Із рота слина потекла,
Лиш Путіну всесвітом править
Дарована доля така.
Хильнули горілку і віскі,
Замовили пляшку вина,
Угладили всі компроміси,
На згоді: «Війна так війна!»
Кирило почовгав до Храму
В Кремлі загубивши хреста,
Пішов Янукович, Абамі
Складаючи в думці листа.
А Путін до свого престолу
Негайно громаду зібрав
І став докладати спрокволу
Задумки загарбницьких справ.

Тим часом до божого раю
Прийшла оповідка свята,
Що п'яний Кирило прогаяв,
Зі п'яну злого хреста.

Гаврило архангел завзятий,
З уклоном, у Бога спитав:
- А чому б нам не розіп'яти
Кирила за втрату хреста?
Кирило не відданий ментор,

Не нашої віри носій,
Я бачив його - з кулемета
По Київській цілив Русі.
За те що Ісус без провини
Покараний був на хресті,
Мільйони, ім'ям богосина,
Людей катували святі.
Ім'ям твоїм голови ріжуть
В Донбасі, гвалтують жінок...
То ж може гуманніше хижих
Садити вояк на кілок.
Козаки з хрестами на грудях,
Миршаві вояки Кремля,
Ім'я твоє святе огудять,
Аж стогне від жаху земля.
Бог дланью простягся святою,
І мовить: - Я згоден з тобою,
Та краще б такого не чув...
Гаврилові рота заткнув.
Хай граються бісові діти,
Коли вже сподобалась гра.
Диявола треба спросити
До пекла кого набира?
Що роблять головоорізи
У пеклі, чи є каяття,
Коли розпеченим залізом
Розпилюють їх на шмаття?
Диявол не забарився,
На заклик негайно з'явився,
Звітався з загалом святим,
Допитує - з бісу якого
У Божий покликати дім?
Дізнавшись про що перемога,
Він, важко зітхнувши, сказав:
- Хоча на землі я нікого
Ніколи іще не вбивав,
- Убивців ім'ям моїм кличуть,
А за що, спитайте, - синів
Своїх на хресті не калічив,
В багаттях людей не палив.
Отож поміркуйте, шановні
Святі, хто зганяє людей
В облудні загати церковні,
Та що з цього далі буде.

Диявол пішов, не простившись,
Не дуже він рай шанував,
Дурненьким надземним горіщем
Його він завжди називав.
А Бог, почесавши за вухом,
Спитав: - Розіпнемо кого,
Ісуса, чи може онука,
Ледащого сина його?

- Онука не треба, на ньому
Позначки святою нема,
Ісус обізвася, і втома
На святе обличчя лягла.

А саме в цей час у палаці,
Що Путін за нафту придбав,
Під святі Кирилові гасла
Загал про шлунки свої дбав.
Про те як з'їдять Україну,
Розмова поволі ішла,
Про те, що в Донецьку руїну
Москва не вклате ні гроша.
Іржав, наче кінь, Жириновський,
Брехнею смердів Кисельов,
Співачка про вікна московські
Співала, згинаючи брови,
Кирило на чорнії брови,

На карії очі її,
Дивився з бажанням любові,
Святої на грішній землі.

Коли вже в розпалі гуляння,
Співачка в натопленій бані
Непроханим гостем останнім
Ісус заявився, й два гарні
Озброєні ангели з ним.
У Путіна дуже невдало
Шеллепа від жаху відпала,
А лікарка бозна-куди
Пішла, чи облілася сала,
Чи випила квартиру води?
В куток Жириновський забився,
Або проковтнув язика
Від жаху, або помилився,
В Ісусі побачив Стрілка.
На Путіна навіть не зиркнув,
Та думка у нього була,
Зробити народу на втіху
Щелепу, що долу лягла.
Збираються гості спрокволу,
Не знаючи дітись куди.
Ісус прислонився до столу,
Звертається до тамади:
- Я, - каже, - Ісус, якщо дива
Від мене потрібні які,
Питайте - горілки чи пива,
Чи з раю заїдки глевкі?
Рукою махає, і раптом
Зі стелі злітають на стіл
Два дзбани з вином,
на лопаті
Заїдки, а слідом... Гаврил.
Він витяг із бані Кирила
Й співачку роздягну з ним,
Щоб з жаху вона не квилала,
Ввіткнув в її рота килим.
Негайно наповнили чарки
Напоєм із райських садів.
Шеллепу мочили без сварки
Гаврила на місце надів.
І мовить до владного люду:

- Від Бога з питанням до вас
Я довго вагатись не буду,
Бо нам повертатися час.
Не буду вам в мізки влихати,
Що всі ви тут божі раби,
Потреба кого розіп'яти,
Щоб людство спасти від ганьби
В раю виникає не вперше,
Та лопнув у Бога терпець,
Отож пропонуйте нам мерщій
Кого розіпне Бог-отець?
По-перше Кирила, як святій,
По-друге - друзяка його
Кремлівський мочило завзятий,
З цих двох, розіпнемо кого?

Утихнули Путінські гості,
Кирило очима їдять,
Міркують: ми будемо кості
Як святі, твої шанувать.
- Мені б іще жити та жити, -
Подумки Гундяїв гундить,
- Мене розіпнете, - за мито
Душа моя буде гундїть.
А Путін Ісуса скликає
На бійку - один на один.
Слабкий нехай людство спасає,
Не важить - чи раб він, чи син.
Ісус потаємно зітхає:
- Я, - каже, - людина свята.
Людина свята не вбиває,
У неї є інша мета:
Людей шанувати, якими б
Шляхами вони не пішли,
Ми, святі, пишаємось ними,
Якщо вони люди в душі.
А ви не шануете Бога,
Не має шані до людей,
Не довго вам жити, не довго
Триматись хибних ідей
Про владу всесвітню, про славу,
Яка після смерті прийде,
Все ваше життя на поталу
Розумного людства піде.

БІЛЬШЕ НІЖ ПРОСТО ФОТО: СВЯЩЕНИК СТАВ НА КОЛІНА ПЕРЕД БІЙЦЯМИ АТО

Священик отець Георгій, колишній воїн-«афганець». Стоїть на колінах перед солдатами. Місце та дата невідомі.

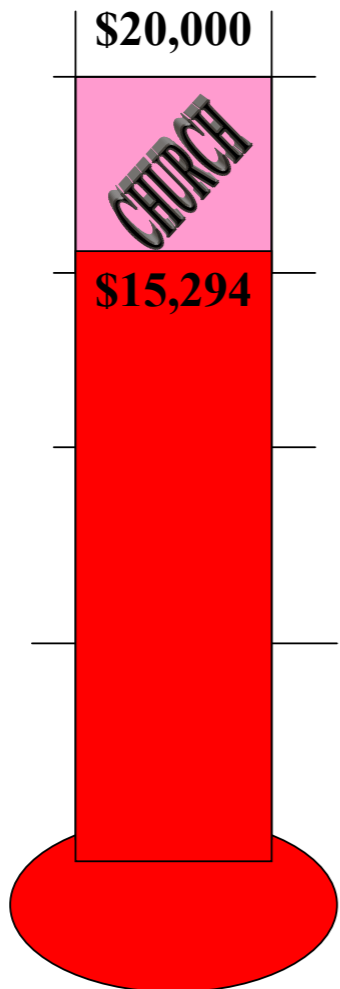
АМБУЛАНЦЬ ВОЯКАМ

СОБОР Св. ВОЗНЕСІННЯ

ВАШІ ПОЖЕРТВИ

В РУКАХ DELIVERED 2/2/2015

YOUR CONTRIBUTIONS

HOLY ASCENSION CATHEDRAL

AMBULANCE FOR WARFIGHTERS

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

Патріарх Київський і всієї Руси-України
 вул. Пушкінська, 36 м. Київ 01004, Україна
 тел.: (044) 234-10-96 тел/факс: (044) 234-30-55
 " 4 " 02 2015 р. № 64

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

Патріарх Київський і всієї Руси-України
 вул. Пушкінська, 36 м. Київ 01004, Україна
 тел.: (044) 234-10-96 тел/факс: (044) 234-30-55
 " 22 " 02 2015 р. № 106

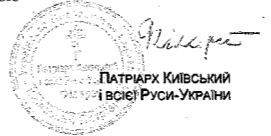
Собор Св. Вознесіння – США
 Клетон, Нью Джерсі

ДОРОГІ БРАТТЯ І СЕСТРИ!

Від імені Української Православної Церкви Київського Патріархату висловлюю Вам подяку за надану фінансову допомогу в розмірі 20000\$ (двадцяти тисяч американських доларів) для потреб Київської патріархії УПЦ Київського Патріархату.

Бажаю Вам міцного здоров'я, добробуту та допомоги Божої в Ваших добрих справах.

Закликаю на Вас Боже благословення.
 З повагою

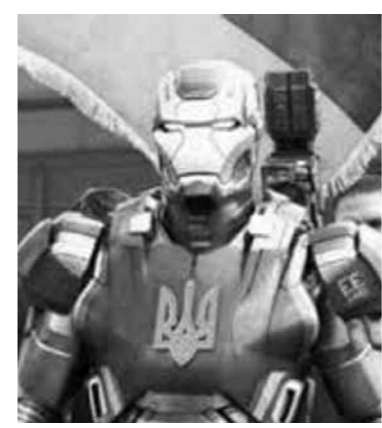

DEAR BROTHERS AND SISTERS!

On behalf of the Ukrainian Orthodox Church, Kyivan Patriarchate, I express my gratitude for your financial help. We were able to obtain three (3) ambulances, as well as several tons of canned meat. All of this was forwarded on behalf of your parish to the defenders of our Ukraine.

I wish you good health, well-being, and God's help in your good deeds.
 I beseech the Lord's blessings on you.

With respect, Patriarch Filaret

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Оборона, за якою стежили мільйони, смуга землі, в яку вгризлися сотні бійців, 15 потужних атак ворога, щонайменше 20 героїв, які ніколи не повернуться додому, легенда про «кіборгів» - такою ми запам'ятаємо оборону Донецького аеропорту. Такою вона увійде в історію...

(3 газет)

Завзяття ваше всім військовим треба зрозуміти, Що ви сини степів широких та не забутніх козаків. Вашу любов до Батьківщини - ніхто не міг зломити, Бо сила ваша, не тільки тіла, а в завзятті та любові До України від предків ваших перейшла. Ви прикладом для всіх молодиків, що виростили безжурно, Військову мужність, терпеливість, силу духа показали. І піснею любити Україну всіх покликати та нагадали, Що козаки також колись людей обороняли, Ворогів не допускали, Україну прославляли.

Слава Вам, Велика Слава, Ви Лицарі - Кіборги - Герої новітньої війни. Історія ніколи не забуде, вірші народ складати буде, На вашому завзятті та посвяті - нові полки будуть зростати, Батьківщину - Україну зберегати!

Кіборги

Завзяті Кіборги, Козацькі - Лицарські частини, Для вас з великої пошани - вірша пишу. Ви наша Слава, Четя і Гордість, Сини Дніпровської Хортиці, Нащадки Українських - вільних Козаків!

Любов Василів-Базюк
 (Торонто, Канада)

ДО 100-РІЧЧЯ НАРОДЖЕННЯ ТА 15-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ СМЕРТИ - ПАТРІАРХА ДИМИТРІЯ (ЯРЕМИ)

**„Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все інше вам додасться”
(Мт 6, 33).**

Майбутній Патріарх Дмитрій Ярема, (свіцьке ім'я Володимир Ярема) став патріархом Київським і всієї України Української автокефальної православної церкви (УАПЦ). Народився він 9 грудня 1915 р. у селі Глідне Березівського повіту на півночі Сяніцької землі (тепер Підкарпатське воєводство у Польщі) на Закарзонні. В селі жило до 1939 р. біля 1650 українців на загальне число 2260 мешканців. Володимир закінчив початкову сільську школу в рідному селі і під час навчання брав участь у шкільних виставах, а коли став дорослим і змушений уділявся в культурно-освітній праці в читальні «Просвіти». З молодих років Володимир відзначався великою активністю в праці і побожністю, мав неабиякий талант до співу і малярства. В молодості був він помічником паламаря і дяка в місцевій Церкві св. Матері Параскевії. Читав апостола на богослужбах, самотужки опанував св. Літургію і весь комплекс церковного співу, в тому любив Різдваїні свята і традиційне колядування. В ранній молодості, ходив з колядниками, деколи колядники з Глідного колядували навіть в сусідніх сілах на березівщині. На жаль українське церковне життя в селі Глідне замерло після акції „Вісла” в 1947 р., а місцеву Церкву поляки дощентно зруйнували. Крім того, Володимир цікавився історією і великий вплив на його погляди мали Наддніпрянські старшини українського війська, які в селі Глідне розписували церкву, побудовану 1899 році. По закінченню початкової школи, Володимир любив читати і в коротці батьки записали хлопця на навчання до Перемишля, де він вчився у мистецько-промислової та музичній школах. Після закінчення навчання Володимир допомагав в розмальовуванні церкви в поблизькому селі Павлокома. Доречі, варто згадати це село Павлокома дощентно було знищене 1- Зберезні 1945 р., і при тому вимордувано 364 українців мешканців того села, злочини вчинили Армії Акрайової, під команду поручника Юзефа Бісса (пол. Józef Biss) на псевдо «Вацлав». Саме в тому селі Павлокома Володимир вперше вправлявся у відновлені і консервації церков. Після він отримав запрошення від о. Теофіля Калинича з Тарнавки Лежанського повіту і там по мистецьки розмальовував старовинну Церкву св. Архангела Михаїла побудовану 1672 році. 1920-30 рр., Володимир працював разом з майстрами-художниками: Миколою Осінчуком та Пав-

лом Запорізьким і разом з ними відновлювали вони церкви і старовинні ікони на Закарзонні.

Однак з молодих років Володимир відчував потяг до священничого сану, тому залишив працю над відновленням церков і вступив на навчання до Малої духовної семінарії у Львові. Там мав змогу навчатися крім релігійних предметів, малярства в художника Павла Ковжуна. А разом з тим студював теорію музики і вивчав диригентуру хорів. У нього було глибоке відчуття до мистецтва в поєднанні з музикою і співом. Він справлявся у виконанні з високим діапазоном творів видатних українських і зарубіжних композиторів. Тому був він цінним культурно-освітнім українським діячем серед молоді. Працюючи серед молоді, Володимир в 1937 р. вступив в ряди Юнацтва ОУН, тоді працював в ОУН поєднувалася з працею національно просвітницькою і патріотичною. У 1938 Володимира покликали до польської армії, з якою брав участь у перших боях Другої світової війни. Був захоплений німцями в полон, з якого повернувся до Львова. За благословенням митр. А. Шептицького дістався знову до малої семінарії, з якої його з черги покликали до Червоної Армії. Після демобілізації повернувся Володимир знову до Львова і влаштувався до праці у львівському Державному музеї українського мистецтва. Тут він з повною відданістю став працювати над пам'ятками, які тісно пов'язані з українським народом і церковним мистецтвом. Щоб ці скарби зберегти перед затратою він не лише реєстрував в картотеках музейні експонати, детально описував старі ікони, але всякі церковні приладдя старанно консервував і забезпечував перед їхнім ушкодженням. Крім того та інвентаризацією різних музейних експонатів. Але часто їздив в терен і збирав всякі церковні предмети та старі ікони і старанно їх реєстрував в музею, щоб в цей спосіб зберегти їх перед крадіжками і знищенням атеїстично-московськими варварами. З повною пасією Володимир віддався цій музейній праці і працював надзвичайно сумлінно, його працю підвляляли знавці музейної справи. Зрештою Володимира настільки релігійне мистецтво захоплювало, що він прекрасно знався на ньому і вважав його найціннішим духовним скарбом. Як сам стверджував, що цей скарб доходить до глибин його почуттів і дарував йому красу і любов до Бога. Тим більше, що кожен музейний експонат ідентифікувався з українською культурою.

Коли над УГКЦ зависла страшна трагедія і чекисти разом з РПЦ Московського Патріархату перевели так званий ліквідаційний псевдо собор у березні 1946 р. і заборонили діяльність УГКЦ, а її церковний провід виарештували - це було велике горе і трагедія для Володимира. Щоб якомога ратувати духовно-релігійні цінності українського народу, він в тих складних умовах, щоб протистояти русифікації та знищенню українського церковного духа, прийняв 10 серпня 1947 священничий сан. Навчався у Ленінградській духовній академії (заочно), але був відрахований за національні переконання. Ставши священником з першу служив він на сільських парафіях Львівщини, згодом - у Львові. Він вивчив добре історію УАПЦ, яка була нероздільно пов'язана з ім'ям Світлої пам'яті митр. В. Липківським, якого в березні 1938 р. НКВД закатувало у в'язниці. Володимир немов під духовними крилами митр. Липківського став зростати і вірно служити своєму народові. Йому НКВД пропонувало стати співпрацівником, Отець Володимир категорично відкинув цю принизливу пропозицію. Він вже на початку 1989 р. звернувся з листом до митрополита Філарета (Денисенка), екзарха Російської Церкви в Україні, з закликом реабілітувати національні Церкви в Україні і надати їм законні права. А слід за тим 19 серпня 1989 р. протопресвітер Володимир Ярема проголосив вихід Петропавлівської парафії м. Львова (у якій служив з 1969 р.) з-під юрисдикції Московського Патріархату та запропонував увійти її до складу Української Автокефальної Православної Церкви, на чолі з митрополитом Мстиславом (Скрипником). Отець Володимир Ярема став ініціатором і активним учасником проведення Помісної

Патріарха Київського і всієї України. 14 жовтня 1993 р. у церкві Спаса на Берестові у Києві відбулася інтронізація. Перебуваючи на тому посту, Патріарх Дмитрій (Ярема) дав себе пізнати, як людина високо гуманна з відкритим українським серцем і душею, завжди був готовий іти на зустріч людям, а найперше своєму святому високому покликанню і обов'язку, не забуваючи ніколи кому і чому посвятив своє життя. Його порядність і доброта становила взірць до понаслідування серед духовенства. Крім того Патріарх залишив велику творчу спадщину. Він живим словом і своїми книгами поважно спричинився до активізації вірних і діяльності УАПЦ в Україні. Став одною з яскравих постатей в історії українських християнських Церков. Понадто, він займався творчою діяльністю, серед інших творів Владики, на увагу заслуговує його книги: „Дивний світ ікон” (1994) та чотиротомником „Ікони Західної України”, до якої зібрав поверх 1000 ілюстрацій та написав ряд цінних статей на богословську тематику та з історії іконопису. Патріарх Дмитрій став Лауреатом премії ім. Свенціцьких за наукову роботу в галузі мистецтвознавства. Друковані його праці повільно пов'язані з проблемами місії діяльності Церкви, послання з різних релігійних нагод і подій, засвідчують, що цей богослов, пройшовши тяжкими дорогами впробування став загальноукраїнською національною гідністю. Цінною позицією Патріарха Дмитрія є його звернення до християн України «На порозі 2000 року», цикл послань «Розмови про страшне сьогодні», статті в газетах «Наша віра», «Успенська вежа», про історію іконопису в Україні. Патріарх Дмитрій також підготував і подав до друку двотомну монографію з історії іконопису, це істинно творчі швидери богослова.

На жаль, ці твори не відомі не тільки широкому загалові, але і багатьом спеціалістам. Його книги старанно видані, в яких подається чітка сестиматична ікон в стилістично-часовому та еконографічному визначенні, підкреслено ілюстрації пам'яток, як українських, так і народів, блузьких за культурою до українців. З непохитною вірою і неперевершеною мужністю в любові до Бога, з невтомною енергією працював Патріарх Дмитрій також на благо культури українського народу і тому він заслужив собі на почесне звання, як один із символів українського національного відродження. У своїх дослідницько-наукових працях, він велику увагу приділяв професійній діяльності іконописних шкіл (київської, перемиської, волинської), аналізував їхні взаємовпливи. Цінною є друга книга, в якій досліджено іконопис XV-XVII вв. Протягом свого патріаршого служіння Патріарх Дмитрій (Ярема) відвідав усі єпархії УАПЦ в Україні, а також США і Польщі. Охоче проповідував у різних суспільних середовищах Боже слово о братолюбю. виявляв постійну турботу про налагодування міжцерковних стосунків і творення єдиної Помісної Церкви в Україні. Постійно дбав про розвиток церковного мистецтва на засадах національної традиції. Прив'язував велику увагу до вистрою церков, в тому до декорації естетичних вишвинок, про церковний спів і участь в ньому молоді. Його численні праці а зокрема цикл послань «Розмови про страшне сьогодні», статті в газетах «Наша віра», «Успенська вежа», книга «Дивний світ ікон» (Львів: Логос, 1994.), яку підготував і подав до друку двотомну монографію з історії іконопису. Все це доводить, що українське Закарзоння своєю

мовою, молитвою і піснею та чесними патріотами доводить, що є невіддільним членом Великого Українського Народу. Патріарх Дмитрій усіма йому доступними заходами підтримував життя українців. У своєму передсмертному Заповіті Патріарх Дмитрій закликав вірних УАПЦ визнати над собою юрисдикцію Митрополита УАПЦ в діаспорі та УПЦ в США Константино (Багана) та продовжити працю над творенням єдиної Помісної Української Православної Церкви в канонічній єдності зі Вселенським Патріархом.

Цей великий подвижник УАПЦ, Патріарх Київський і всієї України - Дмитрій (Ярема), належить до провідних церковних новітніх апостолів, які жертвенно працювали на благо свого народу. Епоха в якій довелось йому жити була несприятливою в розвиткові нашої Церкви. Завдяки Божому Проведінню в цьому періоді до праці у релігійному виноградику прийшло багато визначних церковних діячів, які мимо труднощів захищали і по своїх змогах розвивали християнство. Серед цієї когорти Патріарх Дмитрій, завжди відзначався великим тактом і вмів поєднувати релігійні завдання в тісній єдності з національним духом і культурою. Він доводив, що українська нація тісно ідентифікується з християнством. Своїми моральними догмами християнство спокує наш народ з середини й настроює його психічно для інтерпретації своїх обов'язків і завдань. За його словами, нація без релігії гине, а церква мусить служити нації. Обов'язком духовенства є наповняти національним змістом месійні науки і тим виробляти релігійно-національну досконалість в народі. Немов втілював Патріарх мудрість старовинних народів, які твердили, що голос народу - це голос Бога. А митр. Іларіон - Іван Огієнко научав - „Служити народові, то служити Богові і навпаки”. Приголошуючу роль в тому періоді відіграла УГКЦ на чолі з митр. Андреем Шептицьким, а зокрема з Патріархом Йосифом Сліпим (18-ти літнім в'язнем СССР) ці велетні та їм пюодібні дишпастири та вірні довели світові про незнищимість духовних релігійно-національних цінностей нашого народу. Наші братні Церкви навзаєм себе доповнюють, як дві легені одного організму і не можуть трактуватися по іншому, бо цю основу становить сама Євангелія, за вказівками самого Сина Божого - Ісуса Христа.

На завершення статті, варто пригадати, що від часу проголошення ВР України в 1990 році, державного суверенітету, Дмитрій (Ярема), майже до останніх днів свого життя, молився за волю України, брав активну участь в усіх молитовно-народних вічах, пітримуючи національно-релігійний дух народу. У наших молитвах благаймо Всемогутнього Бога взаємного вирозуміння для своїх рідних братів, бо вони, а не чужинці, вирішують про майбутнє української Церкви і народу. Помер Патріарх Дмитрій 25 лютого 2000 р., і похований поруч з мурами рідного храму свв. Петра і Павла у Львові. Для усіх львів'ян Дмитрій (Ярема) був і залишається символом священика-українця, який протягом тяжких 24 років радянського тоталітарного режиму вів душпастирство в церкві свв. апт. Петра і Павла, що на вул. Личаківській. За Франківським Мойсеем, можна сказати: „Він полюбив свій „Ізраїль” - Україну всім своїм еством. Бо ж це „рід його, дитина його, вся честь його і слава”...Тому „Він весь вік свій, весь труд їй дав”. За Господніми словами, які Патріарх голосив: „Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я - у Тобі, щоб одно було в Нас” (Івана 17:21), то значить у Бозі, в Христі і в тісній братській любові і єдності з ближніми.

Література

1. Пропам'ятна книга українських діячів Перемищини, Я.Стех, Перемишль, 2006, 509 с.
2. Пам'ятки української культури в Польщі, А.Саладяк, Варшава, 1993, 98 с.
3. Церква в руїні, О.В.Іванусів, видавництво св.Софії в Торонто, 1987, 314 с.
4. Золоті імена України - видатні діячі українських минулих століть.

Ярослав Стех (Торонто, Канада)

АГРЕСОРА ЗУПИНИТЬ ЛИШЕ СИЛА!

Рік війни з Росією та постійне порушення нею мирних домовленостей доводить, що зупинити агресора можливо тільки військовим шляхом. Результат війни з Росією залежить виключно від здатності української армії, усіх військових формувань за підтримки всього українського суспільства відбити напад ворога, а в перспективі – звільнити окуповані території. Саме результати на фронті визначатимуть підсумки переговорів про досягнення миру, а не навпаки.

Тому нові мінські домовленості, як і будь-які «мирні» угоди з Росією, є лише тактичними інструментами, які слід використати для посилення військово-політичних позицій України у цій війні, що дозволить у майбутньому перемогти агресора.

Будь-які політичні поступки Росії, в тому числі підписані на Мінському саміті, має бути скасовано парламентом України як такі, що були укладені під тиском агресора та суперечать Конституції України і міжнародному праву.

Незважаючи на щойно оголошене чергове перемир'я на Донбасі, якого окупанти не дотримуються з першої ж доби після його початку, Україна має продовжити готуватися до війни з агресором, мобілізувати усі ресурси для змінення національної оборони та боєздатності Збройних Сил.

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ◆ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ◆ ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ◆ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ◆ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ◆ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ◆ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 09.02.2015 г. Формат 60X84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86.

Друк ФОП Кругляк І.С.
Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013
м. Нікополь, вул. Шевченка, 65/44